

DEVRİMCI YOL

FINDIK
ÖZEL SAYISI

250 Kuruş

27 Haziran 1978

ÖZEL SAYI 22

fındıkta sömürüye SON!

Kurtuluşumuzun tek yolu devrimdir

Parababalarının tefecilerin iktidarı olan oligarşi biz ezilen horlanan yoksul köylülere, bir dilim ekmeğe muhtaç bırakılan küçük üreticilere azgınca saldırıyor; doğrudan, haktan yana ne varsa yok etmeye çalışıyor. Bugün parababalarının ceplerine giren her kuruş biz ve bizim gibi emekçilerin alınteridir, göz nurudur. Ürettiğimiz fındığa, bırakın masrafımızı çıkarmayı- karnımızı bile doyuramayacağımız bir fiyat vererek, binbir dalavere ve oyunla kapatıyorlar. Bu düzenin kırılması çarkları parababalarının çıkarlarına işledikçe ezilen sömürülen hep bizler oluyoruz. Onlar, yani bir avuç sömürücü zorba, bu bezirgan saltanatları sîrsün diye her türlü zulme, zorbalığa baş vuruyorlar. Bir yandan da faşist cinayet şebekelerine yeni yeni cinayetler işletiyorlar. Parababalarının, tefecilerin yarıdakısı Demirel : "Kurtuluşa Kadar Savaş" diyorlar, kimden kurtulacaklarımız? diye televizyonlardan bas bas bağıyor. Evet biz "Kurtuluşa Kadar Savaş" diyoruz. Kimden mi kurtulacağız? Demirel ve Demirel gibilerden kurtulacağız. Bizlerin aşına, ekmeğine el koyan tefecilerden, vurgunculardan kurtulacağız. Çünkü onlar fındığımızı sömürüyorlar, çünkü onlar gençlik evlatlarımızı kurşunlatıyorlar. Çünkü onlar emekçi halklarımızı üzerinde iflah olmaz bir zorbalık uyguluyorlar.

Bu gün ülkemizdeki onbinlerce işçinin köylünün pahalılıktan işsizlikten kurtulması için, emekçilerin, öğrencilerin, memurların daha özgür, daha mutlu olması için başımızdaki bir avuç kan içiciden, yani parababalarından, yani tefecilerden kurtulmalıyız. Bu zalimlerden kurtulmadan, pahalılıktan, sömürüden, işsizlikten kurtulabilirmiyiz?

Hayır! Bizim kurtuluşumuz ancak kendi iktidarımızda olacaktır. Kurtuluşumuz, işçilerin köylülerin yoksulların iktidarında olacaktır. Bizlerin kurtuluşunun başka bir yolu yoktur. Parababalarının tefecilerin iktidarını yıkmadan, onların egemenliğine son vermeden kurtuluş mümkün değildir.

Bunun, yani parababalarının, tefecilerin iktidarının yerine bütün halkın demokratik iktidarını kurmanın ise tek yolu DEVRİMDİR. Başımızdaki bir avuç sömürücü karşısında mücadele etmek ve onların iktidarından kurtulana kadar savaşmak zorunludur. KURTULUŞUMUZUN TEK YOLU DEVRİMDİR!

FINDIKTA SÖMÜRÜYE SON!
TEK YOL DEVRİM!
KURTULUŞA KADAR SAVAŞ!
KAHROLSUN FAŞİZM!

- 1 FINDIK TABAN FİYATI EN AZ 40 TL OLMALIDIR** (Bu fiyatın tespitinde asgari geçim düzeyini sağlayacak, bölge koşullarını dikkate alacak bilimsel ölçüler esas alınmalıdır.)
- 2 KREDİLER KÜÇÜK ÜRETİCİLERE VE YOKSUL KÖYLÜLERE VERİLMELİDİR.** (Tefecilerin, tüccarın ve büyük toprak sahiplerinin işine yarayan ipotekli kredi mekanizması kaldırılmalı, küçük üreticilere ve yoksul köylüye faizsiz ve yeterli kredi verilmelidir.)
- 3 FINDIK ÜRETİCİSİ DOĞRUDAN KENDİ YÖNETİMİNDEKİ ÖRGÜTLENMESİNİ SAĞLAMALIDIR.** (Fiskobirlik, büyük fındık tüccarları ve büyük toprak sahiplerince yönetilmektedir.)
- 4 FİYAT KREDİ GÜBRE PAZARLAMA KONULARINDA ÜRETİCİ SÖZ SAHİBİ OLMALIDIR.** (Karadeniz Fındık İhracatçıları Birliği yerine ihracatta üreticiler söz sahibi olmalı, tüm kredi ve kolaylıklar yalnızca üreticinin gerçek demokratik örgütlerine sağlanmalıdır. Fındığın emperyalist tekellere değerinin altında satılmasına son verilmelidir..)
- 5 HALK DÜŞMANI FAŞİSTLER FİSKOBİRLİKTEN ATILMALI FİSKOBİRLİKTEKİ YOLSUZLUKLARIN HESABI SORULMALIDIR.**
- 6 GÜBRE VE İLAÇ ÜRETİCİYE ZAMANINDA, YETERLİ MİKTARDA, UCUZA VE KREDİLİ OLARAK VERİLMELİDİR.**
- 7 FINDIK ÜRETİCİLERİ VE İŞÇİLERİ HER TÜRLÜ SOSYAL GÜVENCEYE KAVUŞTURULMALIDIR.**
- 8 FINDIK İŞÇİLERİNİN İŞGÜNÜ NORMALE İNDİRİLMELİ, SAĞLIK, SİGORTA VE DİĞER GÜVENCELERİ SAĞLANMALIDIR.**

FINDIK ÜRETİCİSİNİN DURUMU

Türkiye'de fındık üretiminin çok önemli bir yeri vardır. Üçbuçuk milyondan fazla insan, fındık üretimiyle ilgilenmektedir. Ayrıca, Türkiye'nin toplam ihracatının yüzde onkisi fındık satımından oluşmaktadır.

Özellikle Doğu Karadeniz bölgesinde yaşayan yarım milyon aile geçimini esas olarak fındık üretiminden sağlamaktadır. Ancak, üreticilerin çok büyük bir bölümünün toprağı az ve verimsiz, dolayısıyla, gelirleri çok düşüktür. Her yüz üreticiden doksanın arazisi 30 dönümden azdır. 1975 yılında yapılan hesaplama göre, bir aileye ortalama 12 dönüm fındık bahçesi düşmektedir. Üstelik bu miktar, yıldan yıla azalmaktadır. Bugün her yüz üreticiden yetmişinin, fındıktan

sağladığı gelir, yıllık 15 bin liranın altındadır. Bu da geçinmeye yetmemekte, ne öldürmekte, ne de ondurmaktadır.

Toprak azlığının ve verim düşüklüğünün yanı sıra, örgütsüzlüğü mü de, fındık taban fiyatının çok düşük olmasına, kolayısıyla gelirimizin çok az olmasına sebep olmaktadır. Bugün güya fındık üreticilerinin örgütü olan FİSKOBİRLİK'in her yüz üyesinden doksanı küçük üreticidir. Ama Fiskobirlik yönetimi, bütün fındık bahçelerinin dörtte birine sahip olan ve üreticilerin sadece yüzde ikisini oluşturan bir azınlığın ve fındık tüccarlarının elindedir. Bu nedenle, diyoruz ki, FİSKOBİRLİK, fındık üreticilerinin değil, bir avuç sömürücü

azınlığın çıkarına işleyen bir örgüttür.

FİSKOBİRLİK NEDİR?

Devlet bir avuç sömürücünün, parababasının, tefecinin devletidir. Bu düzenin çarkları hep bu bir avuç parababasının, tefecinin çıkarları doğrultusunda işler. Kırsal kesim üzerinde de alabildiğince bir sömürü ve tahakküm vardır. Emperyalistler ve onların ülkemizdeki yardımcıları olan parababaları bizleri sömürürken çok çeşitli araçlar kullanırlar. Devleti de bu sömürü ve yağmaları doğrultusunda kullanırlar. Fiskobirlik, parababalarının, tefecilerin bizleri daha fazla sömürmek için kurdukları bir örgüttür. Fiskobirlik bu amaçla 1938 yılında kuruldu. Parababaları, tefe-

ci tüccarlar adına fındık üretimini kontrol etme, değerlendirme ve pazarlama görevini üstlenen Fiskobirlik böylece tefecilerin sömürüsünü bir kat daha fazılaştıran bir araç oldu.

Pazarlamayı kendi denetimi altına alan Fiskobirlik küçük üreticilerin pazarlama imkanını ortadan kaldırdı. Taban fiyatı tespiti ile birlikte büyük tüccarın karını garanti altına aldı ve taban fiyatı uygulamasıyla birlikte tefeci-tüccarın sömürüsünü gözardı etmeye çalışarak katmerletirdi.

Özelle söylersek, Fiskobirlik 500.000 fındık üreticisi aileyi tefecilerin ve parababalarının daha iyi sömürmesine yarayan bir kuruluştur.

PAZARLAMA SORUNU

Türkiye'deki fındık ürününün 3/4 ü ihraç edilmektedir. Fındık fiyatının tesbitinde mali değerinin altında almak isteyen yabancı şirketlerin önemi büyüktür.

Yoksul üreticilerin emeği ile yarattıkları fındık üretiminin değerlendirilmesi ve satımında aracı, tefeci, tüccar ve bu sömürücü azınlığın çıkarlarını koruyan kuruluşlar hakimdir.

Gübre, ilaç sorunu ve emperyalist sömürü

Fındık üretiminde randımanı yüksek tutabilmenin yolu gübre kullanmaktır. Gübre sorunu fındık üretiminin en önemli sorunlarından biri olmasına rağmen hala gerektiği kadar gübre sağlanamamaktadır. Yeterli gübre miktarının altında biri yeterli tarım ilaçlarının onda biri, yeterli harman makinası, beton, harman yeri ilaçlama araçlarının otuzda biri ancak bulunabilmektedir. Bu miktarlar fındık üretimi için son derece yetersizdir. Fındık üretimi için gerekli araçlar sağlanmalıdır. Özellikle gübre ve ilaç sorunu acil olarak çözülmelidir.

Gübre ve ilaç fiyatlarının yüksek olmasının nedeni bu maddeleri üreten sanayilerin dış emperyalist ülkelere bağımlı olmasıdır ve ülkemizde tüketilen gübre miktarının yüzde 60 a yakının emperyalist tekellerden satın alınmasıdır. Üreticilerin yarattığı değer büyük bir kısmı gübre, tarım araçları ve benzeri yollarla emperyalist tekellerin cebine girmektedir. Ayrıca fiyatların yüksek olması nedeniyle küçük üretici az miktarda gübre ve ilaç satın alabilmekte bu da büyük üretici ve tefecilerin işine yaramaktadır.

Oysa ülkemiz gübrenin imal edildiği fosfat madeninin en çok bulunduğu ülkelerden bir tanesidir.

1975 yılında süper fosfat hammaddesinin dünya piyasasındaki fiyatı 22,5 krş/kg. iken Türkiye bunu 29 krş./tan almıştır. Aradaki fark Türkiye halkının, yoksul üreticinin cebinden çıkmıştır.

Ülkemizde fosfatlı gübrelerin hammaddesi olan fosfat kayasının zengin yatakları vardır. Buna rağmen bu yataklar işletilmemekte, ve dışa bağımlı kapitalistleşme çerçevesinde halkımızın alımları emperyalist tekellere aktarılmaya devam edilmektedir. Ülkemizde 475 liraya üretilebilecek fosforit 1.600.- TL'ye ithal ediliyor. Amonyağın fiyatı ise 1973'te 45 dolardan %960 artışla tam 480 dolara çıktı.

Tüm bunlar mevcut fabrikaların da kapanmasına (örneğin Akdeniz Gübre Fabrikası) ya da eksik kapasite ile çalışmasına yol açıyor. Türkiye bu gün tarımda en az gübre kullanan bir ülke olarak kalmaya devam edecektir.

Bu kadar zengin fosfat kaynaklarına sahip olmamıza rağmen neden emperyalist ülkelerden gübre alıyoruz? Bunun sebebi nedir?

Bunun sebebi bu durumun ülkemizi emperyalizme satan tekelci burjuvaların, büyük toprak ağalarının, büyük tefecilerin (yani oligarşinin) çıkarlarına uygun düşmesidir. Eğer ülkemiz de

tarım malzemeleri, tarım ilaçları üretilecek olsa emperyalistlerin sömürüsü bir ölçüde azalacak, çıkarları zedelenecektir. Bu azınlık (oligarşi), devleti de elinde bulundurmakta ve kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaktadır. Bu yüzden fındık sorununa devlet müdahalesi emperyalistlerin, tefecilerin yararına olmaktadır.

Kredi sorunu ve tefecilik

Türkiyede yoksul köylülerin ve küçük üreticilerin mevcut kredi sistemi içerisinde ihtiyaçlarını karşılamaları imkansızdır. Bankalar ve kooperatifler yoluyla verilen krediler küçük üreticinin ihtiyacını karşılamaktan uzaktır. Diğer yandan bu krediler özellikle tefeci, tüccar şebekesi ve yağmacıların işine yaramaktadır. Örneği 1977 yılında krediler şu şekilde dağıtılmıştır.

Küçük üretici	38 Milyar (yüzde 23.4)
Küçük Esnaf	6 Milyar (yüzde 3.7)
Tüccar, Büyük toprak sahibi Aracı, Tefeci	118 Milyar (yüzde 73.0)

Yine Fiskobirlik tarafından verilen krediler yarım milyon üretici ailesinden sadece 40 tanesine verilmektedir. Bu gerçekten çok komik bir rakamdır: küçük ve yoksul üreticiye hiç bir yarar getirmemektedir. Bugün küçük üreticiler ihtiyaçları olan kredinin yüzde 73'ünü tefecilerden temin etmektedirler, geri kalan yüzde 27 ise banka ve kooperatiflerden alınmaktadır. Küçük üretici tefeciden aldığı krediye %80-100 arasında faiz ödemekte, tefeciye borçlanmakta, toprağını kaybetme tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadır. Sonuç olarak banka ve kooperatiflerin kredilerinden bir avuç tefeci, tüccar ve toprak ağası faydalanmaktadır. Tefeciler ipotek karşılığı yüzde 7-11 arası bir faizle aldıkları krediyi %100 den daha fazla bir faizle tekrardan üreticiye vermektedirler. İpoteğe verecek mali olmayan küçük üretici bankaların ve kooperatiflerin verdiği krediden faydalanamamaktadır. Bunun sonucu olarak tefecinin eline düşmekte, açlığa mahkum olmaktadır. Mevcut devlet kredileri düzenin çarpıklığına bağlı olarak sadece ve sadece tefecilerin, tüccarların işine yaramaktadır. Bu durum yoksul köylüleri küçük üreticileri; açlığa, sefaletle mahkum etmiş, ellerindeki bir avuç toprağı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya bırakmıştır.

DEVİRİMCİ YOL

SAHİBİ
Mehmet YAZICI

SORUMLU MÜDÜRÜ
Yaşathak ARSLAN

YÖNETİM YERİ
H.Ali Yücel Cad. 39/D.
İncesu - ANKARA

ABONE KOSULLARI
Yurt İçi: 6 Aylık 60 TL, Yıllık 110 TL.
Yurt dışı: 6 Aylık 120 TL, Yıllık 240 TL. Abone olmak için Mehmet YAZICI adına Posta Çeki No: 104620'ye para yatırılması yeterlidir.

YAZIŞMA ADRESİ
P.K. 383, Kızılay - ANKARA

BASKI
Daily News Veb Ofset Tesisleri
ANKARA

Fındık ihracat fiyatlarını sömürücü emperyalist ülkelerdeki parababaları kendi çıkarlarına göre saptar. Yerli işbirlikçileri, (Tüccarlar) destekleme alın fiyatlarını bu ihracat fiyatına göre kendi kar paylarını da koyarak tesbit ederler. Yoksul fındık üreticisinin, artan hayat pahalılığı karşısındaki durumu, fındığın o yıl ki üretim maliyeti ve verimlilik gözlemlenmez. Tüccar için önemli olan tek şey kar daha fazla kârdır.

Sömürücü sınıfların çıkarlarına göre işliyen fiyat üzerinden tüccarlar örgütsüz üreticilerin alınlarına el koymaktadırlar.

Fındık üreticilerinin ortak olduğu FİSKOBİRLİK, günün iktidarlarının siyasi politikasına göre sömürücü sınıfların çıkarlarını koruyan, devletin güdümünde destekleme alımı yapan gerçek demokratik kooperatifçilikten uzak birer kurumdur.

Küçük ve yoksul fındık üreticilerinin belirli komisyonlar la daha evvelden fındıklarını gaspeden tefeci tüccarlar, yoksul üreticinin ortakları adına FİSKOBİRLİĞE teslim ederek emekçilerin yarattığı değerlerden kar paylarını arttırmaktadırlar.

Küçük üreticilerin yönetimde söz sahibi olmadığı ve devletin güdümünde faaliyetini sürdüren Fındık Tarım Satış Kooperatifleri,

bir avuç sömürücü azınlığın çıkarlarını koruyan bir örgüttür ve küçük üreticilere hiç bir yarar sağlamaz.

Fındık ihracatında da araçlar, tefeciler ve büyük tüccarlar söz sahibidir. Bu sömürücü azınlık dış satımı (ihracatı) kendi hakimiyeti altında yürütmek üzere oluşturduğu KARADENİZ BÖLGESİ FINDIK İHRACATÇILAR BİRLİĞİ; taban fiyatlarını ve satış fiyatlarını kendilerine yüksek kar sağlayacak biçimde düzenlemek için gerekli siyasal baskıları ve dolapları ortaya koyarlar.

Günümüzde sayısı 100'ü bulmayan büyük tüccarlar, ihracatçıları Birliği nezdinde tefeci tüccarların aracılığı ile yoksul üreticinin ürününü ucuza kapayarak dış satımlardan (ihracattan) büyük kar sağlamaktadırlar.

Gerçek fındık üreticisinin iç ve dış satımda (ihracatta) söz sahibi olmadığı bu kapitalist düzende devletin desteği ile bir avuç sömürücü ihracatçı fındık dış satımından yalnızca vergi iadesinden yılda 250 milyon alarak sömürülerini pekiştirmektedir.

Devletin dış satımda bir avuç azınlığı desteklerken, zarar etse bile gerçek fındık üreticisi korunmamaktadır. Bir avuç azınlığın çıkarını kollayan devlet, bunlar "zarar" ettiği zaman da bunu tüm emekçi halkın vergileriyle oluşan hazineden karşılamaktadır. Böylece ürünün değerlendirilmesinde söz sahibi olmayan fındık üreticisinin, yarattığı değerlerden alınan vergiler ile sömürülmeleri daha bir katmerlenmektedir.

Devlet fındık üreticisini değil, bir avuç sömürücü büyük tüccarı desteklemektedir.

Önderlerimiz Yolumuzu Aydınlatıyor

AHMET ATASOY

ERTAN SARUHAN

1968-1971 yılları Fındık üreticilerinin mücadelesinin yükseldiği yıllardır. Fındık üreticilerinin en önünde yürüyenler devrimci önderlerimizdir. İşte, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy her zamanki gibi halkımızın mücadelesinin yine en önünde.

Fındık üretim masrafları

Fındık üreticisi köylünün, fındıktan sağladığı gelirin, (taban fiyatlarının) hesaplanmasında, üreticinin masrafları göz önünde tutulması gerekir. Bu masrafların hesaplanması Ziraat Odaları Birliği ve Devlet Planlama Teşkilatı gibi resmi kuruluşlar tarafından yapılmaktadır. Ancak, bugüne kadar yapılan hesaplamaların hiç birisi fındık üreticisi köylünün gerçek masraflarını göstermemiş ve genellikle masraflar çok düşük hesaplanmıştır. Masraflar düşük hesaplanınca da buna göre tesbit edilen taban fiyatları da çok düşük olmakta ve bu fiyatlarla fındığını satan köylüyü yoksulluğa mahkum etmektedir. Örnek olarak, Ziraat Odaları Birliği'nin bu yıl için hesapladığı masraflara bakalım:

(1 Dönüm esas alınmıştır)

ÜRETİM UNSURLARI	MALİYET
1. Eğretili otu, diken ve fındık yapraklarının temizlenerek gübreliğe nakli	200 TL
2. Hendek temizliği	20 TL
3. Çit tarmiri	5 TL
4. Setlerin bakımı	5 TL
5. Budama ve biçimsiz	100 TL
6. Dal ve piçlerin taşınması	5 TL
7. Belleme ve çapalama	350 TL
8. Gübre bedeli (kg x fiyatı)	91 TL
9. Gübreleme işçiliği	100 TL
10. İlaç bedeli (kg x fiyatı)	45 TL
11. İlaçlama işçiliği	30 TL
12. Hasat	400 TL
13. Harmanlama	85 TL
14. Nakliye (Ambara ve pazara)	15 TL
15. Arazi vergisi	5 TL
16. Koruma (bekçi)	5 TL
17. Diğer masraflar (çuval, ip, vs.)	75 TL
18. Masrafların Toplamı	1836 TL
19. Masraflar toplamının (% 7)den normal faizi	7.30 TL
20. Genel idare giderleri (mas. taş. % 3'ü)	40.20 TL
Üretim Masrafları Genel Toplamı	1946.50

Dekardan alınan ürün miktarı: 90 kg.
1 kg fındık maliyeti: 21.62 TL

(Tablo) Bu hesaplarda fındığın veriminin dönüm başına ortalama 90 kg. olduğu kabul edilmiştir. Buna göre bir kilogram fındığın toplam maliyeti 21 lira 60 kuruş çıkarılmıştır. Buna kanunla tanınan yüzde 30 üretici hakkı eklendiğinde yüzde 50 randımanlı fındığın kilo başına fiyatı 28 lira 10 kuruş olarak hesaplanmıştır. Oysa biliyoruz ki dönüm başına ortalama verim aslında 60 ile 80 kg. arasında olmaktadır. Böyle olunca dönüm başına düşen maliyetin daha fazla olması gerekir. Ayrıca bu toplam maliyetin içindeki, faiz olarak ödenen para miktarı, alınan kredinin yüzde yedisi olarak hesaplanmıştır. Halbuki krediyi yüzde 7 faizle, ancak büyük tefeciler alabilmektedirler. Ve onlar köylüye bu parayı yüzde 30'dan, yüzde 100'e kadar varan faizle vermektedirler. Yani üretici köylülerin büyük çoğunluğunun krediyi tefecilerden aldığı düşünülürse, masraflara yüzde 7'lik faizi değil, yüzde 30 ila yüzde 100 arasında bir faiz katmak gerekir. Masrafların hesaplanmasında aynı zamanda, fire payıda hesaba katılmamaktadır. Oysa, örneğin kuru değirmenlik fındıkta yüzde 1'le, yüzde 3 arasında fireyi hesaba katmak gerekir.

Fire payının hesaba katılmaması sonucu üreticinin eline geçmesi gereken para vurguncuların cebine akmaktadır. FİSKOBİRLİK'in tepesine çöreklenmiş olan bu vurguncu, tefeci-tüccarlar ve bir avuç faşist aynı zamanda birtakım randıman ve kantar oyunlarıyla da zaten yoksul olan köylünün alın terini, emeğini sömürmektedirler. Bu tür "resmi" oyunlarla, yani fire, kantar ve randıman oyunlarıyla köylüye tanınan yüzde 30'luk üretici hakkında köylünün elinden alınıp tefecilerin, büyük tüccarların servetlerine eklenmektedir. Bu soygunun yanında köylünün tefeciye ödemek zorunda bırakıldığı yüzde 30'la, yüzde 100 arasındaki faiz de bu soygunu katmerletmektedir.

Biz bugünkü şartlarda fındık üreticisinin ancak hayatını sürdürebilmesi için ürettiği fındığın kilosuna en az 40 lira alması gerektiğini söylüyoruz. Ancak bu fiyat bile köylünün insanca yaşamasını sağlayacak bir fiyat olmayacaktır. Zaten hakım sınıflar mücadeleyle elde edilen hakları geriye almak için bütün imkanlara sahiptirler. Fındığın taban fiyatında sağlanacak bir artış da, köylünün elinden, faizi artırarak veya diğer masrafları yükselterek fazlasıyla geri alınacaktır. Fındıktaki bu bömürüyü, ülkemizde bütün emekçi yoksul halk üzerinde uygulanmakta olan zam, zulüm, sömürü düzeninin bir parçası olarak görmek zorundayız. Ve fındıktaki bu sömürüye karşı çıkmak ancak bütün emekçi halkın sömürülmesine karşı çıkarak gerçekleşebilir. Fındıktaki soygunun sömürünün ortadan kalkması ancak bu zam, zulüm, sömürü düzeninin yıkılmasıyla mümkündür. Bu sömürünün olmayacağı düzen ise ancak halkın kendi güçlü kollarıyla kurulabilecektir. Bunun ise tek yolu devrimdir.

FINDIK ÜRETİCİLERİNİN GEÇMİŞ MÜCADELESİ ve ALINAN DERSLER

Ülkemizde 1960 dönemi sonrasında özellikle 1965 lerden sonra yükselen halk muhalefeti ile birlikte Doğu Karadeniz Fındık Üreticilerinin mücadelesi de giderek güçlendi, gelişti. Doğu Karadeniz'de yoksul köylülerin; emperyalizmin, bir avuç tüccar ve tefecinin talanı altında giderek yoksullaşan fındık üreticilerinin bu gidişe dur deme için ayağa kalktıkları ilk önemli eylem Fatsa'nın Beyceli köylülerinin Ordu'ya yaptıkları "yol yürüyüşü"dür. Bu yürüyüş karşısında şaşkına dönen vali ve o günkü yönetimin her türlü tehdit, baskı ve şantajına rağmen, açlıktan ve sefaletten başka kaybedecek bir şeyleri olmayan köylüler yiğit ve kararlı bir şekilde valilik kapısında cesurca direndiler. Ve sonunda kendilerine yol yapımı için gerekli araç ve gereçleri söke söke alarak geri döndüler. Bu eylemle birlikte Karadeniz köylülerinin mücadelesinde yeni bir dönem başladı. Yoksul Karadeniz köylüleri haklarını elde edebilmek için mücadele etme gerekliliğini kavramaya başlamıştı. Bu düzenin çarkları arasında ezilen, açlığa mahkum edilen insanlar, ürünlerini bir avuç tefeci, tekeli ve emperyalizm tarafından talan edilenler; artık kendilerini soyan, ürünlerini talan edenlere karşı mücadele ediyorlardı.

Fındık üreticilerinin özellikle tefecilik, taban fiyatları ve fındık sömürüsüne karşı yürüttükleri mücadele 1968'lerden itibaren iyice yükseldi. Ve onbinlerce üretici alın terlerinin, oligarşiye, yani bu düzenin sahiplerine akmasına karşı seslerini yükseltti. Giresun'da, Bulancak'ta, Ordu'da, Fatsa'da ve Ünye'de binlerce fındık üreticisi, yoksul köylü bu düzenin yağmacı sahiplerini titreten gür sesleri ile haykırdılar: "FINDIKTA SÖMÜRÜYE SON!"

Özellikle Bulancak ve Ordu mitinglerinde, köylüler, kara yolunu saatlerce trafiğe kapatarak bir avuç sömürücünün yüreğine korku saldılar. Bu kararlı mücadeleden çekinen hakim sınıflar, 1969 Ordu mitinginden sonra, daha önce 575 kuruş olarak açıkladıkları taban fiyatını 850 kuruşa çıkartmak zorunda kaldılar. Bu olay bir kez daha gösterdi ki örgütlü ve güçlü mücadele sonucu haklarımızı söke söke alabiliyoruz. Evet, mücadele mevasını vermişti; köylüler bir kez daha kendi güçlü kollarıyla yürüttükleri mücadelenin zaferini görmüşlerdi. Bu gerçeği kavrayan Karadeniz köylülerinin mücadelesi 1970 yılında iyice yükseldi. Mücadelenin yükselmesinden korkan tefeci-

ler bu mücadeleyi durdurabilmek için bir takım tertiplerin içine girdiler. Köylüleri soyan, aç bırakan tefeciler 1969 yılında Ordu'da bir miting düzenlediler. Amaçları devrimcileri halkın mücadelesinden kopartmaktı. Ama bunda başarılı olamadılar. Devrimciler geniş üretici ile birlikte mitinge geldiler ve miting alanını tefecilere bırakmadılar. Bunun üzerine tefecilerin ve usaklarının saldırısıyla olaylar çıktı. Bir köylü arkadaş tefeciler tarafından vuruldu. Şehirde tahrip ve yağma hareketlerine girişildi.

Bu olaydan hemen sonra egemen çevreler kasıtlı olarak "mitingi devrimcilerin düzenlediği ve şehri yağmaladıkları" yalanını yaydılar. Olayların gerçek yüzünü bilmeyen köylüler arasında, bunun üzerine, devrimcilere karşı belli bir güvensizlik doğdu.

Ancak devrimciler, tefecilerin bu sahtekarlığına, bu oyunu oynamalarına izin vermediler. Geniş bir köylü kitlesiyle beraber yiğitçe direnerek, tefecilere hakettikleri dersi verdiler. Öyleki bir daha tefeciler böyle bir oyuna girişemediler.

1971'lerde açık faşizmin gelmesiyle, gerileyen köylü hareketleri, bugün yeniden yükselmekte, yeniden filizlenmektedir. Ancak, bütün bu mücadeleler ve yaşadığımız hayat göstermiştir ki: köylülerin, fındık üreticisinin gerçek hakkını alabilmesi ancak ve ancak devrimle, halkımızın kendi güçlü kollarıyla kuracağı Demokratik Halk iktidarı ile mümkündür. Çünkü hakim sınıflar bize verdiklerini kat kat, zamlarla, devalüasyonlarla, faizle, soygun ve sömürü ile geri almaktadırlar. Ve bu zam-zulüm-işkence, soygun sömürü ve pahalılık düzeni sürdüğü müddetçe kısmi başarılar elde etsek bile bu böyle sürecektir. Ta ki bu yağma ve soygun düzeni aşağı edilene, Demokratik Halk iktidarı kurulana kadar... Bu nedenle, bu baskı, sömürü ve yağma düzenine son vermek için hep beraber gür sesimizle haykırıyoruz: EMEKÇİ HALKLARIMIZIN KURTULUŞU İÇİN TEK YOL DEVRİM! dir.

Fındıkta sömürüye son vermek için yürütülen mücadele yoksul köylü, küçük üretici, emekçi halk hareketini yükseltecek;

Emekçi halkımızın devrimci mücadelesinin bir sonucu olarak Devrim, fındıkta sömürüye son verecektir.

1969 YILINDA ORDU'DA FINDIK ÜRETİCİLERİ KARAYOLUNU 12 SAAT KESEREK HAKİM SINIFLARIN YÜREĞİNE KORKU SALDI.

Saat 8:30 Üreticiler karayolunda toplanıyor.

Saat 9:30 Kalabalık artıyor.

Saat 11:00 Yol tamamen kapandı. Direniş saat 22:00'ye kadar devam ediyor.